

[Henry Christensen.]

ligheden er vort samfund vist stillet over for spørgsmålet om, hvordan vi bedst kan anvende de begrænsede muligheder, vi har til rådighed, så vi hurtigst muligt kan nå fremad. Det vil sige, at vi alle må stille os det spørgsmål: hvordan sikrer vi os i denne vækstperiode den mest effektive udnyttelse af de investeringsmuligheder, der er til rådighed, og hvordan fremkalder vi i øvrigt de største investeringsmuligheder? Her tror jeg man må gøre sig ganske klart, at det ikke bare bliver spørgsmålet om at se på, hvad den offentlige sektor er i stand til at tilvejebringe; her må det også blive et spørgsmål om at lægge forholdene sådan til rette, at vi også mest muligt opfordrer og giver borgerne motiv til at præstere den andel, som de kan af de investeringsressourcer, vi gerne skulle have frem. Dette får også betydning, når vi skal vurdere de aktuelle problemer omkring de forøgede midler og især i spørgsmålet om en ændret fordeling af de midler, der skal stilles til rådighed.

Det er jo i sig selv glædeligt, at vi nu har en vækst i antallet af unge til vore højere læreanstalter m. v., der er baggrunden for, at dette lovforslag er blevet fremsat og har måttet fremsættes. Jeg erkender, at en ajourføring nødvendigvis måtte finde sted; det vil ikke give anledning til principiel uenighed imellem os. Vi må se nærmere på hele denne side af sagen under det kommende udvalgsarbejde.

Jeg må måske, selv om det bliver en gentagelse — derfor skal jeg også gøre det kort — fremsætte et par bemærkninger om det principielle, der jo ligger i selve fordelingsproblemet, i den form, hvorunder støtten skal gives; drøftelser og diskussioner herom har vi jo haft ved mange lejligheder i det høje ting. Jeg vil gerne anerkende, at den højtærede minister, hvad spørgsmålet om fordelingen angår, her har taget et skridt i den rigtige retning. Jeg tror, vi havde stået os bedre, om man ville have accepteret det noget tidligere, om man altså ikke havde haft den svingende kurs, som jo igennem den måde, hvorpå beløbene skal administreres, og den effektivitet, hvormed man skal hjælpe, vel også kan have givet en usikkerhed, som vi derfor nok kunne have undgået. Jeg vil altså bare gentage det

synspunkt, som mit parti har fremhævet her, det, som taler for rigtigheden og nødvendigheden af, at lånesynspunktet også i stigende grad kommer ind i billedet, og det selvfølgelig, at det heldigvis viser sig, at investering i uddannelse er en god investering. Det er en god investering for samfundet; det er heldigvis også en stadig bedre og bedre investering for de unge selv; det gælder ikke mindst de højeste uddannelser.

De højeste uddannelser fører i dag til, at de unge, når de har fået deres uddannelse, går fra eksamensbordet ud til helt anderledes vellønnede stillinger, også relativt set, end det var tilfældet for 10-15-20 år siden. Her melder sig derfor spørgsmålet om en sammenligning med hele den øvrige befolkning, hele den øvrige del af landets unge, som jo skal være med til at bære omkostningerne derved. I jo højere grad vi erkender, at det er en investeringsopgave, i jo højere grad vi erkender, at investeringsopgaven er god og sund, i des højere grad vil det også være muligt at tilgodese formålet gennem en større andel lagt på lån, end det hidtil har været tilfældet, også større, end det er foreslået i den højtærede ministers lovforlag.

Jeg tror også, dette vil have betydning i en anden retning. Det vil have betydning med hensyn til at få en smidigere og mere rimelig administration frem. I jo højere grad vi kan stille forøgede lånemidler til rådighed, i des højere grad vil vi kunne gå videre og måske drage nogle af dem, som vi gennem indtægtsgrænserne skubber ud, med ind under den hjælp, der kan gives.

Hvad det sidste angår, så man jo nok sige, at der er mange, mange hjem, der i dag efter de indtægtskriterier, der anvendes, stort set holdes uden for lånemulighederne og støttemulighederne fra ungdommens uddannelsesfond. Det betyder, at en lang række hjem med mellemindtægter, der rigtigt føler, at de har den opgave at påtage sig at sikre deres unge en uddannelse — og jeg vil gerne understrege betydningen af, at vi placerer denne opgave så rigtigt som overhovedet muligt — nok alle bliver forholdsvis dårligere stillet, end det var tilfældet tidligere. Vi har været med til at fremsætte den tanke, at det til gengæld måtte være rimeligt, at de mennesker, der ofte gennem øget arbejdsindsats eller gen-